

VŠE
ZVĚST

Občasník kmene
Wabash

Únor 2003
01/03

OBSAH:

I. ÚVODNÍK	3
II. Z POSLEDNÍCH AKCÍ	3
1. Turnaj v lakrosu	3
2. Podzimní táboření v Želechovicích	4
3. Kmenové vánoce	5
4. Kmenová regata a sáňkování	6
5. Turnaj v ping-pongu	6
III. NÁMĚTY K ČINNOSTI	7
1. Otisky listů	7
2. Historie místa bydliště	8
IV. NĚCO K POBAVENÍ	9
1. Minisoutěž	9
2. Novoroční anketa	9
3. Křížovka	10
4. Pažoutova anketa	11
V. NAUČNÁ STRÁNKA	11
1. Ptačí křížovka	11
2. Podběl lékařský	12
VI. CO NOVÉHO NEJEN V KMENI	13
1. Radostná kmenová oznámení	13
2. Kmenový tábor	13
3. Letní táboření	13
4. Paintball	13
5. Velikonoční dílna nejen pro rodiče	13
6. Předběžný návrh výpravníku	14
VII. POVÍDKA	14
VIII. MIMOKMENOVÉ PŘÍSPĚVKY	16
1. Koncert Fleretu	16
IX. INZERÁTY	16
1. Nabídka	16
2. Poptávka	16

I. ÚVODNÍK

Milí čtenáři,

tak jsem při probírání se starými ročníky Všežvěstu zjistila, že už je to jeden a čtvrt roku (nebo lépe 15 měsíců), co se pokoušíme o něco na způsob časopisu. A opravdu pokoušíme, protože nikdo z nás není profesionálním novinářem. Za tu dobu už jsme získali pár drobných zkušeností, podařilo se nám navázat (alespoň minimální) spolupráci s vámi – čtenáři (hlavně v rubrice Inzeráty), vytríbily se pravidelné rubriky, ale hlavně se jakž takž ustálila redakční rada. Na druhé straně se také ukázalo (a stále více ukazuje), na koho je při práci na časopise spoleh a z koho musíme příspěvky páčit. Bohužel, ještě stále jsme totiž nedosáhli ideálního stavu, kdy si můžeme vybírat pouze to nejlepší. A tak z nouze a prostě proto, že není jiná možnost, bereme (téměř) všechno, co je k dispozici. Takhle tvořený časopis by se ale měl jmenovat spíše „Znouzectnost“, což je název možná zajímavý, ale už ne tak lichotivý. Výběrový a vylučovací postup si můžeme zatím dovolit jen u zápisů z kmenových akcí a dále jen v mimořádném případě, kdy někdo odevzdá opravdu podprůměrný příspěvek – i to se bohužel stává. A tak znovu vyzývám vás – čtenáře ke spolupráci. Nemusíte se hned stávat příspěvateli Všežvěstu, stačí nám i připomínky – kritické i pochvalné, návrhy, požadavky na obsah i vzhled časopisu a podobně. (Soukromě už taky začínám uvažovat o zavedení něčeho na způsob čtenářského hodnocení jednotlivých rubrik, potažmo jejich autorů, které by snad mohlo přivést naše redaktory k ještě lepším výkonům.) Na závěr se vracím k hlavní myšlence (která, zdá se, byla poněkud překryta): Není nic horšího, než omezený výběr. A platí to všude – jak při tvorbě málo významného časopisu, tak v celém našem životě.

Blecha

II. Z POSLEDNÍCH AKCÍ

1. Turnaj v lakrosu 19. – 20. 10. 2002 (Pažout)

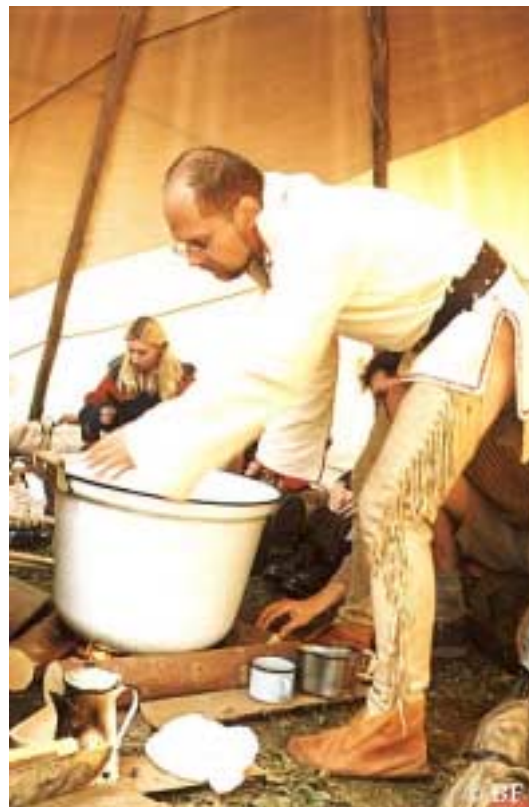
Je to dávno, co se konala výprava, jejímž cílem bylo utkat se s drtivými týmy v turnaji zvaném lakros. To, že ty týmy byly drtivé, jsme však zpočátku nevěděli. Dorazili jsme do dědinky Divoky, ve které to bylo fakt divoký. Zde jsme měli tu čest poznat se s hlavním pořadatelem – Muskvou. Tenhle chlapík měl velice zajímavý slovník. Za každým argumentem, jenž jím byl vyřknut, se ozvalo hrubé ha – ha- ha- ha- ha- ha! No prostě masakr. Podstatě stačí rozesmát Pipku, Pepku a Evu a máte to samé. Teď ale k zápisu:

Společné foto

Jako kmen jsme utvořili dvě družstva . Chyba číslo jedna - obě družstva byly stejně silné. Chyba číslo dvě - v tom prvním seskupení jsem šel na popravu já, Tom, Gabula, Radek a Květena. V tom druhém pak Dávy, Evina, Kečup, Tom a Gorbi. Naštěstí se celý zápas rozdělil na dvě skupiny a my byli v té slabší, neboli v té mírumilovnější. First team of Wabash jde do akce. Bylo to jako byste se postavili před stádo běžících buvolů. Ti nás teda pěkně roznesli na kopytech. Dávy a jeho Sekond team of Wabash se nám zprvu smáli. Zápas dopadl celkem solidně. Poslední a předpředposlední místo, a to jsme ještě byli rádi, že ještě chodíme po svých. Když se v naší skupině dohrálo, šli jsme se podívat na skupinu vedlejší. To nebyl lakros, to byly jatka. Večer jsme si pak dali skvělý Muskvův guláš a přespali jsme ve zde už postaveném týpí ze tří plachet. No teda nic moc. Představa byla určitě lepší. Ráno jsme se, málem násilím, nacpali Tomovou úžasnou kaší, a hupky zpátky domů.

Na této výpravě jsme potkali jednoho woodcraftera (Kenyho), který nám ukázal, jak rozdělat oheň nikoli pomocí dřev, ale s orobincem. Bylo to velice zajímavé. Při zpáteční cestě nás ještě náčelník pozval do cukrárny a na pizzu. A to je vše, přátelé!

Keny usazuje kotel na guláš

2. Podzimní táboření v Želechovicích 25. - 28. 10. 2002 (Bradek Love)

Náčelník zadělává chléb

Sešli jsme se tehdy ráno na hlavním nádraží, každý s batohem normální velikosti a dobrou náladou. Pak jsme naložili věci na traboše a tým Alfa se vydal na cestu. Tým Beta se v pohodě loudil vlakem do Zlína. A mezi tím vším padly občas otázky, jestli nám dal přítel Mexa ten správný klíč od chaty. Mezitím se tým Alfa bezkonkurenčně bavil. Tím vším houpáním v autě jsme měli hlavy otlučené o strop a Rotchild nás bavil svými zážitky ze života. Když tým Alfa dorazil do Želechovic, nanosil věci z auta k chatě a pak náhle přišlo ta osudová chvíle. Tom zastrčil klíč do zámku a otočil a ono nic. Klíč nešel v zámku otočit, jelikož nebyl asi dobrou kopií toho pravého klíče. Tom se hned začal starat, kdo má číslo na našeho přítele z Ostravy, aby mu pořádně vynadal. Vtom se pomalu začal objevovat tým Beta, jako první se objevil Dávy - při převzetí zprávy se mohl

vybulit. Pak se začal řešit problém, volalo se Lupovi , ale naštěstí měl klíč, jinak by se muselo jet do Ostravy k Mexovi. Mezitím, co se jelo pro klíč, stavěly se týpí, Eva si přitom zahrála na kaskadérku. Po dostavení týpí, natáhnutí liningu, roztažení igelitu a zvelebení svých míst k přenocování jsme se všichni nastěhovali. Pak jsme se šli pořádně najíst. Po jídle se šlo na dřevo, normální makali a mimoni si hráli na druhou světovou. Po dřevu se šlo spravovat pec na pečení chleba. Pak jsme ještě hráli čamprlu a zase vyhrál náš proslulý tým. A už byl večer, všichni jsme se sešli v hlavním týpí a zpívalo se, vykládaly vtipy, příběhy o vojně a Mexovi. Při písni nás ohromil Ufo se svým pronikavým hlasem a vtipnými poznámkami. Druhý den ráno už za svítání Ufo pendloval u pece a topil. Po ne velmi radostném brzkém vstávání jsme šli na dřevo, které jsme řezali a sekali, ale problém byl ten, že se ztrácelo neznámo kam. Tuto činnost někteří provozovali do oběda a ten zbytek, tzv. Klub mimoňů , si hrál na ponorkovou válku nebo „omaha bíč“. Pak byl oběd a po něm si každý vyvíjel činnost tak zvaně libovolnou - sekalo se dřevo, hrálo se na kytaru, přimíchávaly se do kávy tajné ingredience. K večeru nám Tom ukázal, jak správně péct chleba. Ale největší neštěstí bylo, že nám pec tak v půlce praskla a sesypal se strop. Před večerem jsme ještě hráli ženský lakros, tak zvaný bezkontaktní. A pak už byl večer a zase se sedělo v hlavním týpí, zpívalo se, vtipkovalo se, pojídal se nezdařený chleba. Zase nás Ufo bavil vymyšlením rýmů k rokenrolu. A pak jsme šli zase spát. Další den ráno jsme ještě před odjezdem a úklidem zahráli čamprlu. Pak jsme uklidili, sbalili týpí, zarovnali tábořiště a jeli domů. Odvážlivci jeli zase mašinou 1 x 1 metr. A zbytek jel zase vlakem. Sešli jsme se na hlavním, rozloučili se a pak jel zase každý svou cestou.

3. Kmenové Vánoce 20. - 21. 12. 2002 (Vilém)

Radost a údiv nad dárky

Měli jsme se sejít asi v 6:30 v klubovně, ale protože jsem přišel později, tak jsem prošvihl většinu dění. Když jsem zrovna přišel, dokončovala se soutěž „Znalec kmenového dění“, kterou vyhrála myslím Chip. Po Znalci a pause následovala slavnostní vánoční večeře, na které bylo prosté jídlo chleba, voda a sůl a potom řízek, salát a kofola. Po překonání dalších zvyků přišel další bod večera - rozdávání dárků. Při prohlížení se každý

náramně bavil. Hlavně Dávy, který dostal balíček pokémonů a Radek se svým novým holicím strojkem. Po skončení nadílky se pokračovalo v dalších hrách a v mezi pauze se také lilo olovo. Potom se hrála nejzábavnější hra, a to ruská ruleta, po které většina lidí šla spát s nagelovanou hlavou od žlutku. Po skončení zajímavé a napínavé hry se oddělily slabší kousky, kterým se chtělo spát. Zatím co ti silnější, kteří potom také odpadávali, hráli a zpívali na kytaru a potom se šlo spát. Ráno se chystala snídaně a někdo uklízel. Tato práce trvala asi do 10 hodin a pak jsme se přesouvali do tělocvičny ZŠ v Michálkovicích, kde se měl konat turnaj ve fotbale. Zde jsme se rozdělili na čtyři družstva což byli Aspirin, Socky, Komety a neznámí. Vítězem se stali Aspirin s kapitánem Vilémem se slavným

Náš vánoční stromeček

fotbalistou Bakem s budoucím Tomášem Rosickým-Danečkem a s Michalem, Lukášem a Ondrou. Po zahrání ještě několika her jsme se uchýlili domů s malou návštěvou paní ředitelky, abychom jí předali bonboniéru. Po předání malého dárečku jsme se rozešli každý jiným směrem.

4. Kmenová regata a sáňkování 10. - 11. 1. 2003 (Chip)

Sešli jsme se v pátek 10. ledna, což byla naše první akce v tomhle novém roku 2003. Sraz jsme měli okolo 18, 00 hodin večer. Dorazili skoro všichni, i když někteří jako Eva nebo Verča museli večer domů. Uzlovali jsme ve čtyřech kategoriích a dokonce se k nám přidali i někteří orlíci. Když jsme douzlovali, tak jsme nejdřív hráli na kytary, ale protože Dávy neměl zrovna svůj den, tak jsme raději hráli mafii. Když jsme zjistili, že už odbila půlnoc, tak jsme si nachystali

spacáky a šli spát. Ráno nás Dávy budil svým obvyklým způsobem, což je, že co dvě minuty nechal zvonit budík. Když se nám už teda povedlo vylézt ze spacáku a obléct se, uvařili jsme si čaj do termosek, nasnídali se a vyrazili na nádraží. Tam jsme počkali na Gorbího, protože ten by to nepřežil, kdyby měl spát v klubovně. Koupili jsme lístky a vyrazili k vlaku. Vlakem jsme jeli do Frýdlantu n. Ostravicí a odtud pak autobusem do Malenovic. Z Malenovic jsme šli asi dva a půl kilometru pěšky k hospodě u Veličků, tedy na kopec u hospody. Tam jsme si vyjezdili svou závodní dráhu, na které jsme potom celou dobu jezdili. Ke konci jsme udělali závod kdo to nejdříve sjede a mohl si vybrat jakýkoli sněžný dopravní prostředek. Vyhrál to Pažba se svým rekordním časem, kterému se nikdo jiný ani zdaleka nepřiblížil. Protože jsme už byli celí promrzlí, rozhodli jsme se, že už půjdeme. Zpátky nás čekala zase ta cesta do Malenovic, kde jsme zjistili, že jeden bezva kopec byl 100 metrů od zastávky. Z Malenovic bohužel nejen žádný autobus, takže jsme vyrazili na cestu do Frýdlantu. Jediné štěstí bylo, že asi v půlce cesty na nás čekala hospoda, kde jsme si dali skvělou česnekovou polívku a čaj. Pak nás už čekala jenom cesta na nádraží. Vlak byl tak nabuchaný, že jsme prvních pár zastávek strávili v chodbičce. Naštěstí se to po chvíli trochu uvolnilo a my jsme si dokonce sedli a hráli karty. Do Ostravy jsme všichni přijeli úplně vyšťavení. Na nádraží jsme se s některýma rozloučili a my, co jsme zbyli, jsme ještě šli do klubovny pro věci a pak společně do Michálkovic.

5. Turnaj v ping - pongu 19. 1. 2003 (Kvítko)

V neděli pořádal Rotchild a PS Sokol ping - pong. My jsme si nadšeně šli taky zahrát. Sraz jsme měli v 9 hodin na konečné trolejbusů v Michálkovicích. Všichni přišli včas, až na Kečupa a Verunku, které bydlí nejbližší. Pak jsme se vydali do klubovny PS Sokol. Během krátké cesty ještě všichni hodnotili včerejší promítání Pána

prstenů - Dvě věže, které se konalo u Dávyho. Za stálého debatování jsme došli až ke klubovně. Tam už byly přichystány 3 ping - pongové stoly. Zapsali jsme se do kategorií, které byly tři: Holky, kluci 0 - 15 let a kluci nad 15 let. Za chvíli už probíhaly urputné boje. Kluci hráli ve větší klubovně a holky soupeřily v té menší. Byla to velká sranda, zvláště když někomu (dobře, přiznávám - mi taky) v zápalu boje míček vyletěl a trefil někoho ze sedících diváků nebo dokonce rozhodčí Jaňulu. Taky se na nás přišel kouknout Rotchild a hrozně se divil, proč hrajeme dva zápasy do patnácti bodů, když kluci hrají jen do jedenácti a jen jeden zápas. Ale stejně jsme hrály podle svého. Když bylo dohráno, chvíli jsme si jen pinkali a pak bylo vyhodnocení. No a jak to dopadlo: Starší kluci: 1. Tom , 2. Laskonka, 3. Dávy. Holky: 1. Eva, 2. Kečup, 3. Kvítka

Potom jsme uklidili, rozloučili se a šli na konečnou, kde si někteří dali párky v rohlíku. Pak jsme šli na trolejbus. Potkali jsme i Chipa. Ráno (prý) zaspala a teď jede k babičce. Poté jsme se již rozjížděli ke svým domovům a někteří se ještě jeli podívat na Landek. Doufám, že příští rok bude ping - pong znova!

III. NÁMĚTY K ČINNOSTI

1. Otisky listů 2L6 (Pažout)

Připravil jsem si pro vás návod, jak splnit čin 2L6 - otisky listů a kůry. Poněvadž jsem se o tento čin ještě nepokoušel, zabádal jsem v moudrých knihách a časopisech. Někteří z vás už možná v klubovně viděli, nebo si i dokonce zkusili otisknout listy pomocí různých barev. Já vám ale popíšu, jak tisknout listy kouřově.

Postup: Kousek papíru (velikost volíme podle vylisovaných listů) rovnoměrně potřeme slabou vrstvou sádla a nad hořící svíčkou nachytáme na mastnotu saze tak, aby byl celý papír začerněn. List, který budeme otiskovat, položíme na začerněný papír výraznější kresbou dolů, překryjeme čistým papírem (popř. novinami) a několikrát přejedeme fotografickým válečkem. Načerněný list opatrně sejmem a položíme na papír, na který chceme list otisknout. Znovu přikryjeme čistým papírem (ne novinami) a několikrát přejedeme válečkem. Potom už jen stačí otisk nadepsat. Tom varuje: Listy nesmí být suché!

(Já bych ještě dodala, že to chce trochu cviku. Zpočátku se vám totiž asi stane, že papír „přemastíte“ a výsledný otisk pak bude celý umaštěný a dost možná i rozmazaný. Když ale podruhé použijete tuku méně, zase vám nevznikne dost sazí a otisk bude nevýrazný. Po dalších několika pokusech ale přijdete na správnou míru a výsledkem bude zřetelný, nerozmazaný otisk na neumaštěném papíru a váš dobrý pocit, že jste to všechno zvládli s použitím minimálního množství lehce dostupných prostředků. Blecha)

2. Historie místa bydliště 2D 5 (Blecha)

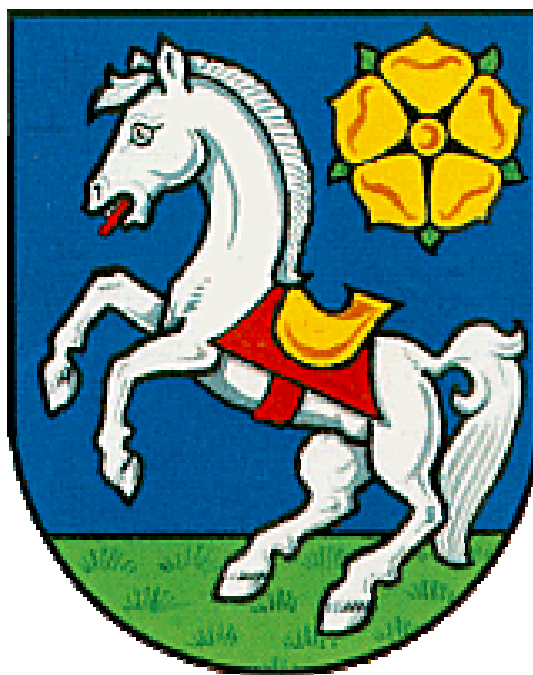
Další z poměrně nenáročných činů. Prokaž, že znáš o své obci (nejbližším městě, čtvrti): etymologii názvu místa, historii, popis městského znaku, přírodní zajímavosti v okolí, význačné objekty. Jako určitý návod, nebo možná i pro někoho první krok vám prozradím: Jak Moravská Ostrava dostala svůj znak.

Do kraje přitáhl tvrdošíjný nepřítel a oblehl dobře opevněné město Moravskou Ostravu. Usiloval se všemožně ztéci hradby, ale měšťané statečně hájili svoje životy i majetky. V obklíčeném městě kvapně ubývalo potravin a zakrátko mezi obránci panovalo zoufalství a množily se názory město vydat nepříteli. Vtom někoho napadla lest, aby křikem poplašili osedlaného koně a bez uzdy

ho vypustili výpadní brankou do houfu nepřátel. Útočníci budou u branky očekávat výpad měšťanů a ti ve skutečnosti vyrazí z města z úplně jiné strany. Lest se zdařila a splašený kůň způsobil mezi nepřáteli hrozný zmatek. Město bylo zachráněno a do znaku přijalo vzpínajícího se splašeného koně, bělouše v poskoku a v modrém poli. Kůň nese na sobě červenou zlatem prošívanou pokrývku a sedlo, ale je bez uzdy.

Podle jiné pověsti město Ostrava přišlo ke znaku takto: Bylo léto, slunce nemilosrdně páliło a parno bylo k zalknutí. Ostravští měšťané v potu tváře spěchali se svou prací na polích za hradbami města, neboť na obzoru se jevil hrozivý černavý mrak, který nevěstil nic dobrého. A tu se najednou objevil určitý posel s hrozivou novinou: nepřítel přepadl biskupský hrad Hukvaldy a hejtman prosí ostravské měšťany, aby mu přišli na pomoc. Když to uslyšeli Ostravané, kteří vždy byli věrnými služebníky a poddanými jeho biskupské milosti, na koních, kterým ani nestačili nasadit uzdy, ozbrojeni tím, co jim přišlo pod ruku, spěchali na Hukvaldy. Tam dorazili právě o půlnoci a ihned napadli nepřipraveného nepřítel. Zatím výpadní brankou vyrazili i obránci hradu a tak společně nepřítel porazili. Za tuto statečnou pomoc pak biskup Moravské Ostravě propůjčil znak pádícího koně bez uzdy, který prý má znamenat bezuzdný útěk nepřátel od hukvaldského hradu a rychlou pomoc ostravských měšťanů.

(Převzato z knihy Jiřiny a Jaromíra Poláškových – Pověsti a legendy Moravy a Slezska.)

Znak Ostravy

IV. NĚCO K POBAVENÍ

1. Minisoutěž

A máme tady druhé kolo naší soutěže – nesoutěže. Na minulé fotce jste vy, kdo jste se zapojili, poznávali různé osůbky i osobnosti (někteří tipovali i samotného drsného pana Laskonku). Mnozí jste ale také správně hádali, že tatrovku řídí Big Foot. Dnes vám představujeme další známou tvář. Náповědí vám budiž jeho/její očividně vytříbený vkus v oblékání i volbě doplňků a slabost pro kašovitě delikatesy. Svě tipy na podepsaných lístcích vřazujte do poštovní schránky umístěné v klubovně. Cena je stejná jako minule.

2. Novoroční anketa (Kvítko)

I když jsme již několik týdnů v roce 2003, vrátila jsem se zpět a několik lidí jsem vyzpovídala. Téma bylo „novoroční předsevzetí“. Mými oběťmi se stali Kečup, Eva, Chip, Tomáš a Pažout.

Ptala jsem se : 1) Dáváš si předsevzetí?
2) Dal(a) sis nějaké letos? Jaké?
3) Daří se ti plnění tohoto předsevzetí?

Dostala jsem následující odpovědi:

Kečup: 1) Ne.
2) Ano, budu stylovější.
3) Zatím moc ne, ale chystám se.

Eva: 1) Ne.
2) Ne dala jsem si předsevzetí jednou v životě, když mi bylo dvanáct.
Bylo to, že se budu více učit.
3) Zčásti jsem splnila.
(Pozn.: No, z Evy jsem sice musela odpovědi páčit, ale celkem jsem z ní něco vytáhla.)

Chip: 1) Ne.
2) Ano, budu se učit na přijímačky na střední školu.
3) Ano, pilně se učím.
(Pozn.: A nakonec dva zatím moje nejrychlejší rozhovory – s Tomášem a s Pažoutem.)

Tomáš: 1) Ne
2) Ne. Nevěřím na to.

Pažout: 1) Ne.
2) Ne. Asi bych to nesplnil.

3. Křížovka (Kečup)

1) 2) 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15)

1) 2) 3) 4) 5) 6) 7) 8) 9) 10) 11) 12) 13) 14) 15)

4. Pažoutova anketa

Pomalou, ale jistě, se blíží tábor. V anketě, kterou jsem si připravil se ptám různých členů, jestli se na něj těší, co by vylepšili oproti tomu ložskému a proč na něj vlastně chtějí jet. Tak tady jsou odpovědi:

Rosťa: 1) Já nevím.

2) Kadibudku. (Prý ho píchala do zadku.)

3) Nevím.

Ondráš: 1) Ano.

2) Asi ne.

3) Kvůli odpočinku.

Juroš: 1) Jasně, že váháš. Nejvíc na pohodu, že si odpočinu a na kamarády.

2) Ani ne.

3) Relaxace.

Dávy: 1) Jako blázen, už nemůžu dospát. Na večerní pohodu v týpí a na pečení chleba.

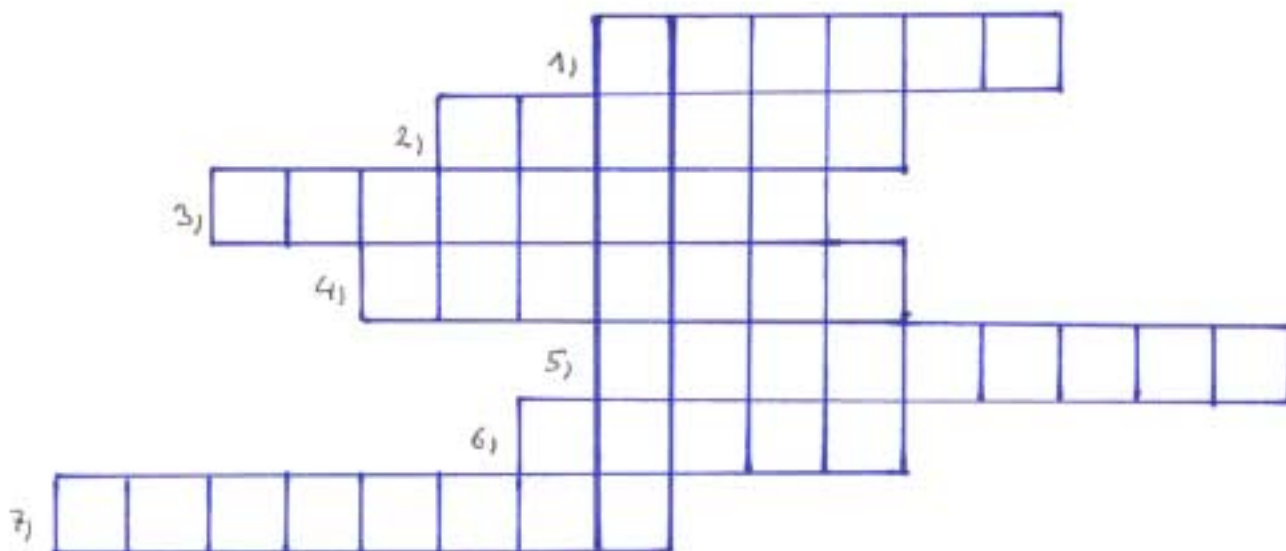
2) Snížil bych počet lidí.

3) Protože si zatábořím s těmi, které to zajímá.

V. NAUČNÁ STRÁNKA

1. Ptačí křížovka (Eva)

- 1) Žije v celé Evropě, v části Asie, Afriky i S Ameriky. Má dlouhý stupňovitý ocas. Břicho, lopatky a vnitřní strana velkých křídelních letek jsou bílé, ostatek je černý. O tomto ptáku se říká, že je zloděj. Občas ukrade mince, šperky nebo sklíčka, ale předměty si schová nebo zahrabe.

- 2) Uved' rodový název: ... modřínka, parukářka, koňadra, uhelníček, babka.
- 3) Obývá teplé části J a S Ameriky. Ale vyskytuje se i ve vysokých horách a daleko na severu. Je považován za nejmenšího ptáka. Má dlouhý trubičkovitý zobák, pomocí kterého vysává z květů nektar.
- 4) Velký asi jako labuť, hmotnost až 11 kg. Jeho peří je celé bílé, jen konce křídel jsou tmavé. Nejnápadnější je zobák, dlouhý asi 45 cm, na jehož spodní části visí velmi roztažitelný vak, do kterého chytá ryby. Všechny 4 prsty jsou spojeny plovací blánou.
- 5) Žije výhradně v lidských sídlištích. Hnízda si staví z drobných kousků bláta a zpevňuje je stébly a trávou. Nalepuje je pod krovem na stěny domů. Hnízdí v Evropě a zimuje v Africe. Během léta pochytá půl milionu až milion much, motýlků, broučků a jiného létajícího hmyzu, který loví přímo ve vzduchu.
- 6) Říká se o něm, že je doktor lesa. Ze stromů vytesává různé housenky a všelijaké škůdce. Je celý černý a na hlavě má červenou čepičku.
- 7) Hnízdí v Evropě. Živí se rybami, které loví pod vodou. Patří do řádu veslonohých. Peří má černé. Nápadný je jeho dlouhý krk a silný, protáhlý, z boku zmáčknutý zobák. Horní čelist je na špičce zakončena ostrým háčkem.

...polní je pták, kterého lidé znají mnohem lépe podle zpěvu než podle zbarvení peří. Když se ozve jeho zvonivá písnička, je to znamení, že jaro je přede dveřmi. Často ještě leží v krajině zbytky sněhu a již se objevují na polích první ... Přilétají už v polovině února ze svých zimovišť kolem Středozevního moře. Patří k našim nejhojnějším ptákům. Obvykle přilétají samečci o něco dříve než samičky a zpěvem obhajují hnízdní revíry. Mezi samečky dochází často k bitkám, a to proto, že si chtějí založit hnízdo v místech, kde se již usadili jiní. Na vejcích sedí samička, sameček se účastní jen krmení mláďat. Sameček i samička jsou stejně zbarvení. Hřbetní strana je šedohnědá, posetá temnými podélnými skvrnami, spodek těla je bělavý a jen lehce stříkaný. Na podzim se ... sdružují ve volně utvářená hejna a v říjnu až v listopadu z našich krajin odlétají na jih.

Podběl lékařský

2. Podběl lékařský - *Tussilago farfara* L. (Kvítko)

K jaru neodmyslitelně patří podběl lékařský. Protože ale všichni víte (alespoň doufám), jak vypadá, myslím, že bychom se měli raději zaměřit na sběr a sušení této byliny.

V březnu - dubnu sbíráme nepřekvetlé části květenství, v květnu - červenci listy. Sušíme je při teplotě do 45 stupňů. Skladujeme v lepenkové krabici nebo papírovém pytli s polyethylenovou vložkou.

Rada na závěr: Listy, které jsou před sušením pomačkané, lépe schnou. Ale pozor, při špatném sušení černají!

Podběl se užívá ve formě nálevu, čerstvé listy se přikládají na rány. Pomáhá při chronickém kašli, podpůrně působí při nadýmání a silikóze (zaprášení plic) a pro obsah tříslovin se používá při zánětech a katarrech ústní a hltanové sliznice

VI. CO NOVÉHO NEJEN V KMENI

1. Radostná kmenová oznámení

Bratři, sestry! Vězte, že:

6. 2. v 6:00 to bylo právě 22 let, co na svět přišla 3,05 kg lehká a 50 cm velká Blecha

Je to neuvěřitelné, ale 30. 3. Pažout a 4. 4. Pepka získají právo nosit u sebe vlastní občanský průkaz. Pažout o sobě ostatní údaje až do vydání „občanky“ bohužel tají, o Pepce ještě prozradíme, že naposled 4. 4. 1988 v 11:10 měla ideální míry – 48 cm a 2,35 kg. .

Na závěr ještě ta nejneuvěřitelnější zpráva: 25. 4. vstoupí Juroš (papírově) mezi dospělé lidi. Proti této zprávě jsou další údaje nepodstatné, přesto můžeme dodat, že tento dnes už téměř dospělý woodcrafter měl ještě nedávno (25. 4. 1985 v 8:39) pouhých 49 cm a 3,30 kg.

2. Kmenový tábor

Je nejvyšší čas se domluvit na kmenovém táboru. Návrh kmenové rady je týdenní puťák (26. 7. – 2. 8.). Kam bychom případně jeli se domluvíme. Vše se bude projednávat a také se definitivně rozhodne na sněmu. Proto si připravte své návrhy a připomínky.

Juroš s Pažoutem se zbraní a v ochranné masce

3. Letní táboření (Dávy a Tom)

Od 4. 8. do 17. 8. jedeme tábořit do Želechovic. Jestliže by někdo chtěl jet s námi, ať se u nás sám přihlásí. Počet účastníků je omezen kapacitou tábořiště! Podmínkou pro účast je vlastní proutěná postel a schopnost se o sebe postarat. Bližší informace se dozvíte na sněmu.

4. Paintball (Dávy)

Někdy koncem dubna nebo začátkem května proběhne znovu akce pro milovníky militantních her. Zájemci ať si začnou šetřit do prasátek, protože jde o finančně náročnější záležitost (asi 350 Kč). Bližší informace (termín a podobně) podá Dávy.

5. Velikonoční dílna nejen pro rodiče (Tom)

13. 4. proběhne v klubovně kmene velikonoční dílna (výroba kraslic, pomlázek) pod vedením kmenového náčelníka. Zváni jsou všichni zájemci. Ostatní informace budou upřesněny.

6. Předběžný návrh výpravníku (bude se projednávat na sněmu)

Březen

- 7. (pá) Kmenová Čotokva
- 13. - 16. (čt-ne) Jarní prázdniny (Vidnava)
- 21. (pá) Vítání jara
- 23. (ne) Turnaj ve Šprtci
- 29. (so) Výprava do štol (s PS Sokol)

Duben

- 6. (ne) Kuličkiáda
- 13. (ne) Velikonoční dílna
- 18. - 21. (pá-po) Velikonoční putování (Pálava)

Květen

- 8. (čt) Příprava výročního sněmu
- 10. - 11. (so-ne) Výroční sněm + Boj o kmenový Wampum

VII. POVÍDKA

Jak Iktómi tančil s vodopádem

Jednou, když zase Iktómi někam šel, potkal stádo jelenů wapiti a povídá jim: „Jak příjemně se mým bratrům asi žije. Pojdme žít společně.“ Ale oni odmítli a řekli: „Máš zlou povahu a jistě bys nás pořád podváděl.“ „Ne, mladší bratři, pojdme žít společně,“ provokoval je dál Iktómi, až je obelstil. Vůdce stáda mu tedy nakonec řekl: „No dobrá, postav se k tomu dubu. Poběžím dolů z kopce a vrazím do tebe. Tak se z tebe stane jelen.“ „Dobrá,“ řekl Iktómi, postavil se ke stromu a vůdce stáda se hrozivě rozběhl. Ale když se přiblížil, Iktómi se schoval za strom, takže jelen do něj nevrátil. „Postav se tam znovu, rozběhnu se ještě jednou,“ řekl Jelen. Iktómi se opět postavil a jelen znovu vyrazil, srazil ho a vtom se z něj stal jelen. Pak žil se stádem. Jenže přišla doba, kdy se jeleni rozcházejí. A tak Iktómi putoval sám. Jednou potkal nějakého muže a povídá mu: „Postav se k tomu stromu. Rozběhnu se, vrazím do tebe a pak spolu budeme spokojeně žít.“ „Dobře,“ odvětil muž a postavil se ke stromu. Iktómi v jelením těle se rozběhl a vrazil do muže. Z něj se tím nárazem stal jelen a Iktómi měl opět svou původní podobu. A tak se Iktómi zase proměnil v člověka a ten muž byl jelenem. Z toho místa šel Iktómi dál, až došel k prázdné bizoní lebce, v níž myši pořádaly tance. Chtěl vlézt za nimi a snažil se tam nějak dostat, až nakonec dovnitř vtlačil hlavu. Myši se rozutekly a Iktómi měl hlavu zaraženou uvnitř a nemohl ji vytáhnout. A tak šel dál s bizoní lebkou na hlavě, až přišel ke břehu řeky, spadl do vody a plaval. Náhle zaslechl lidskou řeč a pomyslel si: „To jsem asi u nějaké vesnice.“ A plaval směrem ke břehu. Pak začal zpívat tato slova: „Ten, kdo mě olíže, bude dlouho žít, ten, kdo mě olíže, bude dlouho žít.“ „Pojďte honem,“ volali lidé, přibíhali k břehu a všichni Iktómiho lízali. „Je to určitě mocná vodní příšera, tak udělejte všechno, co řekne.“ Úplně poslední tam přišla jedna stará žena, a když ho uviděla, povídá: „Ha, to je přece zase ten budižkničemu Iktómi,“ a tloukla ho holí, až rozbila bizoní lebku,

Kraslice

co měl na hlavě. Iktómi se postavil se zlověstným syčením a odešel. Všichni ti lidé se od něj nechali přimět k provádění takových špatností. A zase putoval dál, když uviděl orlosupa letícího nad kopcem. Hned ho začal otravovat svými řeči: „Mladší bratře, pojďme žít spolu.“ Až nakonec orlosup řekl: „Dobrá, posaď se mi na ramena.“ A Iktómi to udělal. Pak orlosup vzlétl. Letěli nad vesnicí lidí a Iktómi křičel nadšením. „Podívejte se, támhle je zase Iktómi a sedí na orlosupovi,“ volali lidé. Jenže orlosupova hlava hrozně páchla a když letěli proti větru, Iktómi pořád reptal: „Fuj! Fuj!“ Orlosup to uslyšel a povídá: „Říkal jsi něco?“ „Neříkal jsem nic.“ „Ne, něco jsi říkal,“ zlobil se orlosup, shodil Iktómiho dolů do dutého stromu a odletěl. Iktómi seděl uvnitř stromu a náhle uslyšel hlas dvou žen, jak se smějí při šekání stanových tyčí. A tak zpíval: „Já velký mýval si tady sedím.“ Ženy k němu přišly a ten strom skácely. On vzal mývalí kůži, kterou měl přehozenou přes záda, a dal ji do díry ve stromě. Takže když ženy nakukovaly dovnitř, viděly jen tu mývalí kožešinu. A Iktómi znovu zpíval: „Když ucpou díru svými pokrývkami a šaty a když odejdou nasekat dřevo, pak ještě víc ztloustnu.“ „Dobrá,“ řekly a udělaly to. Svlékly si pokrývky i šaty a odešly. Iktómi vykoukl z díry a viděl je odcházet, ještě stihl zahlédnout, že jedna z nich je červená a druhá modrá. Zatímco byly pryč, Iktómi vylezl ven a pokálel jejich šaty a pokrývky. Pak odešel. Když se ženy vrátily, našly své šaty a pokrývky v takovém stavu, že si je nemohly obléct. „Zpropadeně! Samozřejmě to byl zase Iktómi, ten zlořád a budižkničemu,“ řekly. Odnesly své oblečení k řece, vypraly je, a když uschlo, znovu se oblékly. Iktómi šel zase dál, až dorazil k vysoké hoře, na níž seděl veliký balvan. Iktómi k němu přistoupil a povídá: „Kamenný děde, pojďme spolu závodit.“ A balvan řekl: „Kdepak, když si někam sednu, zůstanu tam po mnoho a mnoho let.“ „Přesto, pojďme závodit,“ trval na svém Iktómi, až nakonec balvan řekl. „Dobrá, uvidíš, jak umím běžet s větrem o závod.“ A tak Iktómi odkopal kolem balvanu hlínu, odhrnul ji opodál a balvan povídá: „Teď mě rozkutálej.“ A Iktómi to udělal. Pak Iktómi prudce vyrazil, běžel dolů z kopce, kličkoval před valícím se balvanem a volal na něj: „Poběž, kamenný starouši, poběž.“ Když uběhl asi polovinu cesty dolů, kámen se hrozivě přiblížil a Iktómi zvolal: „Kamenný Děde, zpomal trochu,“ ale balvan stále zrychloval, takže Iktómi již nestačil kličkovat. Nyní už běžel přímo dolů s hlavou nataženou dopředu, ale balvan zrychloval a blížil se k němu, až nakonec do Iktómiho narazil, povalil ho a až po pás ho zalehl. Iktómi byl zděšený. „Slez ze mě, kamenný Děde, vždyť mě rozmačkáš, honem, Dědečku, slez. Slituj se nade mnou.“ A tak tam ležel a naříkal. „Ne, kam si jednou sednu, tam zůstanu na mnoho let,“ odvětil balvan. Kdykoli šlo kolem nějaké zvíře, Iktómi na něj volal a prosil ho o pomoc, ale žádné mu nepomohlo. Prosil také lelka:

„Slituj se nade mnou, slituj se nade mnou. Když se nade mnou slituješ, nasadíš si na krk kovový náhrdelník a oblékneš si krásnou pokrývku.“ „Dobrá,“ souhlasil lelek, vylétl do výšky, a když se spustil střemhlav dolů, urazil kousek balvanu. Udělal to znovu a znovu a nepřestal, dokud balvan celý nerozbil. Iktómi se postavil a mohl dál žít. Pak zase někam vyrazil, když tu uslyšel nějaký velmi příjemný zvuk, a tak šel za ním. Uviděl velký vodopád a velmi se jím kochal. A pak řekl: „Budu s ním soutěžit a vyhraji.“ Nato si sundal svůj proutěný toulec a začal tančit s vodopádem. Tančil celý den a celou noc a protančil

mnoho dní. Jenomže vodopád ne a ne se zastavit, až se nakonec vyčerpaný Iktómi zhroutil, spadl do vod vodopádu a proud ho unášel pryč. Ale ve studené vodě znovu ožil a zase putoval po zemi a prováděl spoustu věcí. Jenže většinou to byla samá ostuda. To je vše.

(Převzato z knihy J. F. Ullricha – Mýty Lakotů aneb Když ještě po zemi chodil Iktómi.)

VIII. MIMOKMENOVÉ PŘÍSPĚVKY

1. Koncert Fleretu (Bradek Love)

To bylo tehdy, teda přesněji 30. ledna. Byl zrovna čtvrtek a měli jsme hrací schůzku, kde jsme se tehdy sešli. Po schůzce jsme se rozešli a zůstali jen noční živly, teda lidé, kteří šli na koncert. Cesta do klubu Altán probíhala asi takto: Celou cestu jsme se vezli městskou hromadnou dopravou, tedy MHD. Nesmím ani zapomenout na osobu, kterou jsme potkali. Vypadala asi jako chodící železářství a svou lesklou ocelí vábila mladou slečnu. No, z cesty to bude asi vše, až na chůzi večerním městem směrem ke klubu Alton. Při vstupu do sklepení DK NH Ostrava jsme potkali všude přítomného Mexu, který zde byl v doprovodu slečen. Jelikož už nebylo nikde místo, tak jsme seděli v první řadě asi dva metry od beden. Takže si umíte představit, jak jsme vypadali. Hrály se pomalejší songy, protože bubeník měl zlomenou ruku a taky potřeboval s bubnováním trochu pomoci, ale vše stálo za to. Taky se zde křtilo nové cérečko Trnkostroj. Takže se tam vznášel takový ozón, že ke konci to tam vypadalo jako v nějakém nočním klubu. Taky si Flereti zanádaovali na technické problémy při kterých říkali hlášky pro starší 18 let. Koncert se zakončil prodáváním CD, triček atd. Pak už jsme se jen vraceli, po cestě do Michálkovic jsme si četli vtipy o kočičce. Pak už jsme si jen převyprávěli zážitky a už jsme byli doma. Což je konec mého ubohého vyprávění .

IX. INZERÁTY

1. Nabídka

Vilém: Prodám bratra. Zn.: Levně!

Švejk: Prodám ruský mobilní telefon. Zn.: I s podvozkem.

2. Poptávka

Eva, Kvítko: Pro rozšíření sbírky sháníme kapesní kalendáře. Zn.: I staršího data.

Juroš: Sbíráám použité baterie. Zn.: Recyklátor – amatér.

Dávy, Gabula: Koupíme nočník s uchem dovnitř. Zn.: Máme malý byt.

Kmen Wabash: Shání vhodný pozemek k táboření

VŠEZVĚST 01/03 – občasník kmene Ligy lesní moudrosti Wabash z Ostravy. Občasník je určený pro vnitřní potřebu kmene a také jako informátor pro rodiče a všechny lidi nejen okolo kmene. **Redakce**: Martina Dolasová – Blecha, Eva Kuklová, Jakub Peterek – Pažout, Katka Uhrová – Kečup, Michaela Koziorková – Kvítko, Radek Láska – Bradek Love. **Foto**: Vladimír Havlík – Gorbi. **Sazba, tisk a grafické úpravy**: David Gavelčík – Dávy. Neprodejné. © <http://wabash.jinak.cz> Toto číslo vychází v nákladu 25 výtisků dne **24. února 2003**